

Казки про добро і зло

Мачуха і пасербиця

Мачуха і пасербиця Так був дід та й баба. Дід мав свою доньку, а баба свою. Вийшла раз баба до сонця та й каже:

— Сонечко, сонечко! Весело світиш, далеко видиш. Чи є ще де така дівочка красна, як моя донечка-пазунечка? А сонце каже:

— Твоя красна донечка, а дідова Анна-панна ще ліпша!

Тоді баба взяла тоту дідову дівку та й відвела в ліс, та й там її лишила.

А дівка ходила по лісі, ходила та й зайшла до розбійникової хати. Розбійників дома не було, то вона там позапрятувала, обрус положила на стіл, а сама сховалася під пец. Вечір розбійники поприходили та й кажуть:

— Тут хтось у нас був, що так файно попрятав! Та й вже на другий день пішли розбійники у ліс, а один лишився дома: каже «Я буду дивитися, хто то нам попрятує». Та й тота дівка вилізла з-під пеця, попрятала в хаті та й хоче знов під пец лізти. Але той її тоді піймав та й не пустив.

Поприходили розбійники з лісу та й дуже утішилися, що будуть мати газдиню. А тота мачуха знов вийшла й питається сонечка:

— Сонечко, сонечко! Весело світиш, далеко видиш. Чи є ще де така дівочка, як моя донечка? А сонце каже:

— Твоя красна донечка, але дідова ще ліпша Анна-ланна у покоях сидить!

Тоді баба пішла до лісу, до тої хати та й каже:

— Аннунечко-паннунечко, покажи ми хоч ручечку! Вона не хотіла показати.

— Покажи ж ми,— каже,— хоть пальчик, чи живеш? Вона їй виставила палець, а баба взяла та й запхала їй мертвий перстень на палець, та й вона умерла. Поприходили розбійники додому, а вона мертва лежить. Але один розбійник дивиться, а у неї перстень на руці. Здоймили їй той перстень, і вона знов ожила. А та мачуха вийшла та й знов питається сонця:—

— Сонечко, сонечко! Весело світиш, далеко видиш. Чи є ще де така дівочка, як моя донечка? А сонце каже:

— Твоя красна донечка, але дідова Анна-панна ще ліпша!

— Й ой,— каже баба,— то вона ще не вмерла? Та й пішла знов до неї до лісу. Як прийшла, як взяла плакати:

— Аннунечко-паннунечко, покажи ми хоть нігтик! Вона показала, а мачуха взяла та й їй запхала мертво шпильку під ніготь, та й вона знов умерла. Прийшли розбійники — вона мертва. Знов гризуться, що з нею сталося? Дивляться всюди — нема жодного знаку. Аж один якось подивився під ніготь — є шпилька. Витягли тоту шпильку, і вона знову ожила. Але вже тепер стерегли, вже її самої не лишали.

А мачуха вийшла-до сонця та й питається:

— Сонечко, сонечко! Весело світиш, далеко видиш. Чи є ще така дівочка, як моя донечка? А сонце знов так каже:

— Твоя донечка красна, але дідова Анна-панна ще ліпша!

Тоді пішла баба знов до неї. Ходить попід вікна, просить, аби її впустила до хати. Та й розбійники були в хаті і поховалися, і казали їй, аби бабу впустила. А баба тоді до неї кинулася, хотіла її зарізати, але розбійники прискочили, схопили бабу і вже її зарізували.